

sig, at en Sygekasses Lægeudgifter overskrider de Udgifter, som Sygekasser af samme Kategori gennemsnitlig har, med 25 pCt., kan Sygekasseinspektøren give vedkommende Sygekasse en Advarsel; hvis Sygekassen saa ikke i Løbet af det følgende Regnskabsaar sætter sine Udgifter ned, saa de højst ligger 20 pCt. over lignende Kassers gennemsnitlige Udgift, kan Sygekasseinspektøren paabyde, at den for en Tid kun maa give delvis fri Lægehjælp. Det tilføjes dog, at naar Sygekassen bringer Forholdet i Orden, kan Spørgsmaalet tages op igen, saa Medlemmer paa ny faar fri Lægehjælp, hvis Kassen anser det for rigtigt.

Dersom ærede Medlemmer har fulgt Forhandlingerne i det høje Folketing, vil De have set, at der har været meget lange og indgaaende Drøftelser netop om denne Paragraf. Jeg synes, man faar Indtryk af, at de forskellige Parter har staaet og forsøgt at skyde Ansvaret over paa andre; det er jo en Fejl, som Menneskeslægten har haft lige fra Tidernes Morgen, at den ene skyder Skylden paa den anden, og jeg er nær ved at tro, at hvor dette er Tilfældet, er Sandheden i Virkeligheden den, at alle Parter har Skyld, hvilket vist ogsaa er Tilfældet her. Der er jo to forskellige Maader at ordne Lægehjælpen paa. Der er de Steder, hvor Lægehjælpen betales pr. Besøg, og andre Steder, hvor man har fast Akkord med Lægerne. Jeg skal indrømme, at der, hvor der betales pr. Besøg, ligger det største Ansvar for overdreven Brug af Lægehjælpen paa Lægerne, men selv der kan dog Patienterne, de nydende Medlemmer, som i rigeligt Maal bruger Lægehjælpen, ikke helt unddrage sig Ansvaret; vi ved jo alle, at det er behageligt og opmuntrende at faa hyppigt Besøg af Lægen, naar man er syg, og det koster ikke noget for vedkommende selv. Der, hvor man har fast Akkord med Lægen, maa Ansvaret derimod siges fortrinsvis at hvile paa Sygekassemedlemmerne. Erfaringen viser jo — i den Retning er vi, tror jeg, til en vis Grad alle ens —, at naar man mod en fast Betaling har erhvervet sig et Gode, af hvilket man kan gøre uindskrænket Brug, er man i høj Grad tilbøjelig til at bruge dette Gode mere, end nødvendigt er, og det tror jeg er Tilfældet her. Der tales saa meget om Misbrug, men jeg tror, at Fejlen ofte ligger i, at man ikke har betænkt, at i samme Grad som man bruger det Gode, som fri Lægehjælp er, for meget, i samme Grad er man med til at belaste Sygekassens

Økonomi. Paa de Steder, hvor man har fast Akkord, vil man derved i Virkeligheden bidrage til at vanskeliggøre Opnaaelsen af Overenskomster paa rimelige Vilkaar. Ærede Medlemmer kender jo den gamle Huslægeordning, som vist nu til Dels er forsvundet; en Læge, der er gammel Bekendt af mig, har fortalt mig, at selv om der var mange, som absolut ikke overdrev Brugen af deres Huslæge, havde han dog Familier, der brugte Huslægen i den Grad, at han havde 35 Ø. for hvert Besøg. Det har imidlertid været interessant at se af Forhandlingerne i det andet høje Ting, at det ser ud, som om Lægerne og forhaabentlig ogsaa Medlemmerne af Sygekasserne begynder at faa Øjet op for, at man skal bruge Sygekasserne, men man skal ikke misbruge dem, og at Misbrugen ofte kan skrive sig fra Mangel paa Omtanke og Mangel paa Forstaaelse af, hvad man i Virkeligheden er med til, hvis man bruger Lægehjælpen i overdreven Grad.

Den Forandring, der her er foretaget, har for øvrigt til en vis Grad været prøvet ude i Landet. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer erindrer, at der i 1924 var en stor Konflikt mellem de jydsk Sygekasser og Lægerne; ifølge en Bestemmelse i Loven af 1921 har Sygekasserne i saadanne Tilfælde Ret til kun at give Medlemmerne delvis fri Læge, og det viste sig da, at Sygekassernes Udgift gik ned med 2 Mill. Kr. Det vilde maaske være at gaa for vidt, hvis man paabød alle anerkendte Sygekasser kun at give delvis fri Læge, men der staar „kan“, og derfor mener jeg, at det i høj Grad vil komme til at ligge i Medlemmernes egen Haand, om den Bestemmelse skal blive indført i enkelte Sygekasser. Jeg tror, at de Forhandlinger, der har været ført her i Rigsdagen, vil resultere i, at Lægerne begynder at forstaa dette Forhold; det faar man Indtrykket af, naar man læser de Udtalelser, der er fremsat i det andet høje Ting af det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard og det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Lovbestemmelsen vil lære Sygekassemedlemmerne at forstaa, at hvis de overdriver Brugen af det Gode, som fri Lægehjælp betyder for dem, maa der foretages en Begrænsning. Jeg tror, at vi vil kunne faa de to Parter, Lægerne og Sygekassemedlemmerne, til at arbejde sammen, saaledes at Medlemmerne fremtidig bruger Sygekasserne, men ikke vil misbruge dem.

Jeg vil takke den højtærede Sundhedsminister for den sidste Paragraf i Lovfor-